

WILL TRENT A JACK REACHER V NOVÉM THRILLERU

KARIN SLAUGHTER

LEE CHILD

ČISTÉ ZLATO

Čisté zlato

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Karin Slaughter a Lee Child

Čisté zlato – e-kniha

Copyright © HarperCollins Polska sp. z o.o., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**KARIN
SLAUGHTER**

LEE CHILD

ČISTÉ
ZLATO

PŘEKLAD
Kristýna Kučerová

Český název: Čisté zlato
Název anglického originálu: Cleaning The Gold
Autoři: Karin Slaughter a Lee Child
Překlad: Kristýna Kučerová
První vydání: HarperCollinsPublishers, 2019
Grafika obálky: Madgrafik
Odpovědný redaktor: Ivana Čejková
Jazyková korektura: Dana Wotřelová

© 2019 by Karin Slaughter and Lee Child
© 2019 by Karin Slaughter (ukázka z knihy *Poslední vdova*)
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2019

Will Trent is a trademark of Karin Slaughter Publishing LLC.
Karin Slaughter and Lee Child assert the moral right to be identified as the
authors of this work

Úryvky z písní:
„Africa“ – David F. Paich and Jeffrey T. Porcaro
„I’m on Fire“ – Bruce Springsteen

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho
částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC,
New York, USA.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins
Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez
souhlasu vlastníka.

Cover design: © CaderónStudio
Cover Illustration source: Shutterstock
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN: 978-83-276-4208-0 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-4209-7 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-4210-3 (PDF)

Karin Slaughter patří k nejpobulárnějším a nejuznávanějším spisovatelkám napínavých románů. Vyšly ve 120 zemích, prodalo se jich více než 35 milionů výtisků a pravidelně se objevují na prvních příčkách na seznamech bestsellerů. Oblibu si získaly i její detektivní příběhy ze sérií Grant County a Will Trent. Karin je zakladatelkou projektu Save the Libraries – neziskové organizace založené za účelem podpory a digitalizaci knihoven. Narodila se v americkém státě Georgie a dnes žije v hlavním městě Atlantě. Její psychothrillery Hodná dcera a Mozaika lží se staly předlohami pro scénáře filmů.

www.KarinSlaughter.com

Lee Child je jedním z předních světových autorů thrillerů. Říká se, že se na světě prodá jeden z jeho krimi příběhů s oblíbeným hrdinou Jackem Reacherem každých devět sekund. Childovy knihy trvale obsazují přední příčky seznamů nejprodávanějších titulů a jejich přesáhl sto milionů výtisků. Child se narodil se v Coventry, vyrůstal v Birminghamu a nyní žije v New Yorku. Knižní postava Jacka Reachera se objevila ve dvou filmových snímcích.

www.LeeChild.com

*Milí čtenáři,
konečně se s vámi můžeme podělit o povídku, která vznikala
několik let.*

Už skoro dvacet let jsme přátelé a máme navzájem rádi své knihy. Celou tu dobu jsme se nejednou dostali k otázce, co by asi naši hrdinové Jack Reacher a Will Trent udělali, kdyby se potkali ve skutečném životě. Zatl by Will Reachera za to, že vzal spravedlnost do vlastních rukou? Rozbil by Reacher Willovi hlavu nebo ho hodil do studny? Najít možnost, jak by ti dva mohli spolupracovat, byla opravdová výzva. Oba mají silný morální kodex, ale k cíli dospívají velmi odlišným způsobem. Dlouho jsme si povídali a hledali případ, který by je svedl dohromady, a nakonec jsme vymysleli zápletku, kterou jsme s velkým nadšením dál rozpracovávali.

Výsledkem je Čisté zlato. Zpočátku jsme každý psali své kapitoly, ale jakmile se příběh propletl, slil se v jedno, takže možná ani nepoznáte, kdo co napsal. A doufáme, že se vám to bude líbit. A bez ohledu na to, co si o tom myslíme, Jack a Will si počátek tohoto krásného přátelství opravdu užili...

*S přáním všeho dobrého,
Karin Slaughter a Lee Child*

Will Trent seděl naproti zavřeným kancelářským dveřím a poslouchal tlumené hlasy, které zrovna probíraly jeho žádost o zaměstnání obsahující krom jiného ne zrovna příkladný dvoubodový seznam dosavadních povolání a dvě obvinění z řízení pod vlivem alkoholu. Debata asi neprobíhala tak úplně v jeho prospěch. A to nebylo dobré. Will tuhle práci potřeboval. Jinak totiž půjde do kopru i ta skutečná.

Rukávem si otřel čelo. Venkovní teplota už překonala bod varu. A uvnitř to nebylo o moc lepší. Ve vlhkém sklepe vládní budovy z něj kapal pot. Nízký strop se snesl ještě níž. Zvlhlá stěna byla místy vypouklá. Sledoval kapičku potu, která dopadla z nosu na podlahu. Linoleum bylo uprostřed odřený, patrně ještě z dob, kdy touhle chodbou běhaly vojenské kanady.

Will se zavrtěl na židli. Místo obratlů měl stahovací pásy, které mu škrtily míchu. Na nohách mu tuhly svaly. Bolelo ho celé tělo, a to hned ze dvou důvodů. Tím prvním byla rozlučka, kterou mu v noci uspořádala jeho přítelkyně a k níž dnes ráno přidala ještě pokračování na parkovišti s příhodným nápisem „zaparkuj a jeď“. Tím druhým byl hodinový let z Atlanty do Lexingtonu, který musel přetrpět s koleny vraženými do opěradla před sebou, vmáčkнутý mezi uřvaným děckem a postarším občanem trpícím nadýmáním.

Napadlo ho, že za tu bolest stál jen ten první důvod.

Za dveřmi se ozval zvýšený hlas: „Mně je úplně u zadku, co si myslíš, Dave.“

Plukovnice Stephanie Lukatherová, šéfka úschovny zlaté rezervy Spojených států. Vysoká šarže, jenomže Will toho o ní zas tolik nevěděl. Většina jeho znalostí o zlaté rezervě federální vlády pocházela z Wikipedie a *Goldfingera*.

Budova byla součástí vojenské základny Fort Knox na křižovatce Bullion Boulevard a Gold Vault Road. Na půl metru tlusté hlavní vchodové dveře padlo dvacet tun pancéřovaného materiálu. Uvnitř jsou uskladněny drahé kovy v hodnotě 350 miliard dolarů. Budovu hlídá mincovní policie a tu zase americká armáda. Trezory se pro veřejnost otevřely jen jednou, v září 1974. O deset let dříve filmová Pussy Galorová zaútočila na základnu se svým vzdušným cirkusem a tikající bombu v sejfu se podařilo zneškodnit 0,07 vteřiny před výbuchem.

Dveře se konečně otevřely.

Major Dave Baldani se na Willa ironicky usmál.

Will tenhle výraz dobře znal. Přerod kamaráda v prevíta. Sám ho jako agent Georgijského úřadu vyšetřování hojně používal. Jenomže do Fort Knox nepřišel jako policajt. Krycí historka ho proměnila v bývalého kapitána vojska Spojených států, který se po druhém nasazení v Afghánistánu propadl do černé díry špatných rozhodnutí.

Totožnost měl neprůstřelnou, tedy pokud by se někomu nepodařilo nabourat do databáze Pentagonu. Jack Phineas Wolfe, propuštěn z aktivní služby se všemi poctami a výhodami v roce 2016. Dvakrát řízení pod vlivem. Veřejně prospěšné práce. Podmínka. Rozvod. Bezdětný. Přecherpaný účet u banky. Pravidelně na limitu u kreditní karty. Soudně vystěhovaný z posledního bydliště. Bankovní exekuce na auto. Snaha najít si slušnou práci, anebo aspoň tak slušnou, jak je to možné.

„Tak rychle, chlapi.“ Stephanii Lukatherové mohlo být něco málo přes padesát, byla vysoká, štíhlá, dlouhé blond vlasy si podle vojenských předpisů vyčesala do drdolu. Netrpělivě mávla rukou. „Čekám tu na vás.“

Will musel sklonit hlavu, aby se mohl postavit. Snížený strop byl o půl metru níž, než by potřeboval. Tmavě obložené zdi se stářím vypouklily. Po délce celé jedné stěny se táhly zamčené registrační skříňky. K protější zdi byl přistrčený kovový psací stůl. Žádná okna. Vzduch se ani nepohnul. Připadalo mu, že stojí v rakvi.

Plukovnice Lukatherová ukázala na nízký strop a vysvětlovala: „Brig Ben, co sídlí nade mnou, si přál do kanceláře sprchu. Hovno padá dolů. Já přece světlík nepotřebuju. Sedněte si, Wolfe.“

Will se posadil na jednu z židlí naproti Lukatherové. Baldani zůstal stát asi pět centimetrů od Willova ramene – další omšelý trik hodného/zlého poldy.

„Od té doby, co jste dokončil armádní rekvalifikační program, máte docela problémy, Wolfe.“

Will to nevnímal jako otázku, a tak neodpovídal.

Lukatherová položila ruku na jeho spis a čekala, až ho ti-cho přestane bavit.

Nepřestalo.

Hodiny na stěně hlasitě zatikaly.

Baldani si povzdechl a sípal přitom jako dlouholetý kuřák.

„Tak se mi zdá, Dave, že jsme si tu pořídili opravdického kapitána Jacka.“ Lukatherová otevřela spis a předstírala, že informace čte poprvé. „Nasazený na DV. Pátý ve třídě ve škole Johna Waynea. Frčky z pískovny. Hatrick. Armáda nade vše. Určitě jste na cimře vyhrál soutěž o nejdelší péro.“

Will neměl čas si nastudovat vojenský slang, takže jí rozuměl jen poslední větu, která mu ovšem připadala trefná.

„A pak...“ Další list ve spise. Lukatherová jela prstem po stránce s prověrkou Jacka Wolfea. „Dvakrát řízení pod vlivem. Ošklivý rozvod. Dluhy. Proč si myslíte, že byste měl na pár dní získat výsadu práce na mé základně a dostávat patnáct dolarů na hodinu?“

Will pokrčil jedním ramenem, jako to dělávali podezřelí, když je vyslýchal. „Rozhodnutí je na vás.“

Lukatherová zvedla hlavu od papírů. Možná si cenila jeho upřímnosti, protože ho zatím ještě nevyzvala, aby koukal vypadnout z jejího kanclu. „Víte, o jakou práci se jedná?“

„Údržbář? Vrátný?“ Will znovu pokrčil ramenem, tentokrát ovšem jen proto, aby našťval Baldaniho. „V té nabídce se psalo něco o úklidu.“

„Což není úplně vaše parketa. Co víte o zlatu?“

Znovu povytažené rameno. „Nějaký by se mi hodilo.“

„Hele, ty vypatlanče.“ Baldanimu došla trpělivost. „Kontroluj se. Mluvíš s plukovnící.“

Will natočil bradu o dva stupně, Baldaniho sice úplně neignoroval, ale tvářil se tak.

Baldani začal pěsti, což bylo hodně hloupé, protože jakmile by zvedl ruce, Will by mu narval koule do prdele.

„To stačí, hoši.“ Lukatherová zavřela spis Jacka Wolfea. Očividně se rozhodla, zda ho zaměstná, anebo ne, ale zatím o tom nehodlala mluvit. Obrátila se na Willa: „Zlato je v přírodě se vyskytující chemický prvek s atomovým číslem 79. Patří mezi měkké kovy, takže se snadno poškodí a poškrábe. Při kontaktu s mastnými rukama může korodovat nebo ztratit lesk, čímž klesá jeho hodnota. Proto se doporučuje nosit při manipulaci se zlatem bavlněné rukavice. Jelikož vlhkost z lidského dechu a slin může zanechat na povrchu neodstranitelné skvrny, jsou nutné i roušky.“

Will čekal, co přijde dál.

„V roce 1933 prezident Franklin D. Roosevelt výnosem 6102 postavil mimo zákon soukromé vlastnictví zlatých mincí, cihel a certifikátů, čímž donutil občany, aby všechno odprodali do federální rezervy. V roce 1936 ministerstvo financí zahájilo výstavbu zlaté pokladnice a v opancěrovaném a přísně střeženém konvoji přemístilo většinu zlata do našeho zařízení. Momentálně se v zapečetěných trezorech nachází přes 1473 milionů trojských uncí, především ve formě zlatých cihel o hmotnosti 12,4 kilogramů s ryzostí od 900 do 999. Zbytek státní rezervy je ve West Pointu a Denveru.“

Will znovu pokrčil přezíravě ramenem. „No a?“

„Na základě nařízení Kongresu musí Úřad generálního inspektora ministerstva financí každý rok trezory zkontrolovat. Pouze vizuálně. Ověřit sériová čísla všech zlatých cihel oproti soupisu by trvalo měsíce. A tím se dostáváme do současnosti,

kapitáne Wolfe. K zákonům o rozdělení státní pokladny z roku 1978 vyšlo přísně utajené nařízení 42-12, které požaduje, aby se jednou za deset let manuálně zkontrolovala každá položka. Desetiletá lhůta právě uplynula a nám chybí ve stavu jeden člověk.“

Will přestal krčit rameny. Poškrábal se na bradě a pokusil se odehnat neviditelného pubertálního Willa, který poskakoval jako pogující magor. Doufal, že se sem v rámci tajného úkolu dostane, ale tohle znamenalo, že ho pustí *do trezoru*. Do trezoru se zlatem. Na území vyhrazené pro Oddjoba.

Potřeboval si to ujasnit: „Vy po mně chcete, abych manipuloval se zlatem?“

„V podstatě jste ficka,“ prohlásil Baldani. „Čistíte zlato.“

Lukatherová doplnila: „Kompletní inventura nám zabere přesně devět měsíců. Momentálně jsme trochu napřed, což je skvělé. Pracujeme nepřetržitě, máme dva šestičlenné týmy na denní směnu a další dva na noční. Z bezpečnostních důvodů nesmí být jeden tým v trezoru déle než dva týdny, takže využíváme externisty – pokud možno z armády –, aby se nikdo na základně nestihl příliš dobře seznámit s tím, jak to tady chodí. Jak jsem říkala, jdeme do finále, ale na denní směnu potřebujeme posilu.“

Will o jejích slovech uvažoval. Práci mu vlastně nenabídla, a přesto ho informovala o projektu nejvyššího utajení. To bylo dobré. Teď se hlavně nesmí tvářit moc natěšeně. „Co to obnáší?“

„Tvrdou práci,“ pronesl Baldani odměřeně, aby dal najevo, že podle něj na to Will nemá.

„Dave má pravdu,“ přitakala Lukatherová. „První okouzlení za půl hodiny opadne. A pak už je to dřina a hodně bolavá záda. Vy jste očividně stále v bojové kondici, Wolfe. Vojenský sestřih už sice nemáte, ale vojáka v sobě nezapřete.“ Opřela se a nepokrytě si ho prohlížela. „Kolik? Metr devadesát tři? Pěta-devadesát kilo?“

Will vážil už od střední školy čtyřiaosmdesát, ale přikývl.